

MARIJAN BOŽIČNIK

U utorak 10. siječnja 1995. okupio se na zagrebačkom groblju Mirogoju velik broj geodeta iz cijele Hrvatske da, uz obitelj, isprate na posljednji počinak svojega kolegu i prijatelja Marijana Božićnika, koji je nakon teške bolesti umro 7. siječnja 1995.

Marijan Božićnik rođen je 29. kolovoza 1925. u Zagrebu u uglednoj obrtničkoj obitelji. Uz osnovno školovanje u »Evangelische Volksschule« pohađa i Cercle Francaise gdje, uz učenje na njemu dragom hrvatskom jeziku, upoznaje njemački i francuski jezik, što mu je poslije omogućilo široko stjecanje stručnih znanja. nasilno prekinuto gimnazijsko školovanje uz mnoge otežavajuće okolnosti dovršava 1947. godine.

Razdoblje rata provodi kao đak-pitomac u Zemljopisnom zavodu u Zagrebu i geodetskoj školi u Pragu, gdje kao najbolji đak u svojoj generaciji završava školovanje u geodetskim disciplinama kartografiji i fotogrametriji. Upošljava se kao crtač u zagrebačkom »Geozavodu«, a 1947. upisuje Geodetski fakultet, koji završava nakon odslušanog IX. semestra, prvoga dana nakon posljednjeg predavanja.

Radni vijek započinje kao pripravnik, a potom kao voditelj komasacije zemljišta i regulacije u dolini rijeke Krapine, te izgradnje Zagorske magistrale. Godine 1962. preuzima rukovođenje uredom za katastar općine Zaprešić. Istaknuvši se na dotadanjim poslovima, 1968. postaje stručnim savjetnikom za poslove održavanja katastra zemljišta u Republičkoj geodetskoj upravi Hrvatske. Na tim je poslovima radio trinaest godina. Posljednjih deset godina pred odlazak u mirovinu (1990) proveo je na poslovima organizacije i nadzora nad izvedbom katastarskih, komasacijskih i drugih topografskih izmjera, posebice nad izvedbom Osnovne državne karte.

God 1984. postao je tajnik Geodetskoga lista u kojemu je obavljao golem posao. Vrlo je vješto kao pravi profesionalac vodio financijsko poslovanje. U doba velike inflacije pravodobno je oročavao svaki dinar tako da su kamate često bile veće od dotacija. Radovao se tom spašavanju novca od obezvređivanja inflacijom. Nikada se nije dogodilo da mu završni račun nije bio prihvaćan ili da je od financijske službe bio vraćan na doradu. Radio je i bolestan u krevetu sve do nedavno.

Velika je ljubav u životu Marijana Božićnika bila njegova publicistička djelatnost. Pisao je i objavljivao mnogo. Nakon prof. Neidharta i prof. Jankovića treći je po broju objavljenih radova u Geodetskom listu. Ako se uzmu u obzir samo znanstveni i stručni članci, premoćno je najplodniji autor Geodetskog lista. Ako tome pribrojimo još i radove u drugim časopisima i u zbornicima radova raznih kongresa i savjetovanja, njegovi objavljeni radovi približavaju se brojcima od tri stotine. Ali, važnija od broja je vrsnoća

objavljenih radova i njihova čitanost. Pisao je čitko i privlačno o temama koje zanimaju mnoge naše kolege. A pisao je do posljednjeg daha, tako da će mu nekoliko radova biti objavljeno posmrtno.

Veliku je ljubav gajio Marijan Božićnik prema našoj domovini, prema Hrvatskoj. Prošao ju je uzduž i poprijeko, gotovo pješice. Dobro poznavanje mnogih naših krajeva i ljubav prema njima odražavaju se u svakom njegovom objavljenom radu. Imao je brojne prijatelje u svim dijelovima naše domovine, u Zagorju, Dalmaciji, Slavoniji, u Istri i Međimurju.

Marijan Božićnik je bio jedan od najpoznatijih hrvatskih geodeta u inozemstvu. Koliko je samo osobnih poziva dobivao za sudjelovanje na skupovima austrijskih, njemačkih, švicarskih, mađarskih, čeških i slovačkih geodeta. Bio je uvijek rado viđeni gost u domovima svojih inozemnih prijatelja. Mnogi od njih ubrajaju se među najuglednije geode te svojih zemalja.

Naš je Marijan, ili kako su ga neki od nas njemu bliskih zvali Marjanček, postojan i marljiv, skrban i pouzdan, u osobnim kontaktima ili svom silinom svojega pera nastojao da se sve što je u geodetskoj struci vrijedno sačuva, što je bitno naglasi, što je iskustvom stečeno prenese, uvijek nesebično i predano. Htio je sve bogatstvo svojih osobnih kontakata s kolegama i prijateljima diljem Europe staviti u posjed hrvatskih geodeta i drage mu hrvatske domovine.

Okolnost što je tijekom 23 godine djelovao u geodetskoj upravi omogućila mu je da prenosi svoja znanja i vanjska iskustva, potiče i organizira stručna predavanja, pribavlja i prevodi stranu stručnu literaturu. Snagom široko obrazovana i nadasve komunikativnog intelektualca, prosuđivao je što bi to, bilo gdje naučeno, valjalo na optimalan način prenijeti u naš hrvatski prostor. Ukazivao je na to, starijima i mladim kolegama, da treba cijeniti i čuvati to veliko geodetsko blago, generacijama mukotrpno skupljano, da ga treba staviti u funkciju suvremenih zahtjeva i svekolikoga gospodarskog razvitka, posebice sada u ozračju slobodne nam hrvatske domovine, kojoj se sa strepnjom nadao i konačno ju doživio.

Koliki su od nas bili nazočni susretima geodeta, stručnim posjetama u domovini i inozemstvu, kojima je naš Marijan bio začetnikom i organizatorom? Svi redom i naš Geodetski fakultet, geodetske tvrtke, katastarski uredi i pojedinci.

Kolike je sate i sate pišući proveo, ne bi li nam osvijetlio staze na putovanju u geodetsku budućnost, uskraćujući umonogome svojoj divnoj obitelji, koja ga je u tome velikome maru razumjela.

Ostat ćemo vječno zahvalni našem Marijanu za sve objavljene članke u Geodetskom listu i drugdje, za svu ustrajnost u očuvanju Hrvatskoga geodetskog društva, za svesrdno sudjelovanje u izradbi geodetskoga strategijskog projekta »Restrukturiranje i reprogramiranje geodetsko-prostornog sustava Republike Hrvatske«, koji je začela naša Uprava tijekom 1992, posebice za iniciranje i kreiranje osnova međnom katastru i zemljišnim informacijskim sustavima u Hrvatskoj na iskustvima toliko nam bliske Austrije i njezine Geodetske uprave na čelu s prijateljem, gospodinom Hrbekom.

Također smo zahvalni za sva predavanja sa svrhom stalnoga geodetskog obrazovanja i promicanja geodetske djelatnosti diljem Hrvatske, za povorku ispitanih kandidata na stručnim ispitima.

Nama, koji smo našem Marijanu bili bliski, koji smo doživljavali njegovo neizmjereno domoljublje, okupljajući hrvatsku geodetsku obitelj, zacijelo bi dopustio da riječima iz jedne njegove katastarske putopisnice »Vraćam se, Zagrebe Tebi, Tebi na obale Save. U oku su mi dvije suze. jedna radosnica što ponovno gledam tornjeve zagrebačke katedrale, a druga žal za istarskim i primorskim žalovima«, dodamo po jednu suzu za Zagrebu sjeverne, istočne i južne dijelove Hrvatske koje je jednako volio.

Obitelj je imala puno razumijevanja za Marjanov rad. Uživao je njezinu punu podršku i ljubav. A bio je divan čovjek, izuzetno skroman, nenametljiv, uvijek ljubazan i susretljiv prema svakome.

Svojim je životom i radom obogatio geodetsku struku i sve nas mnogo više nego što je i pomislio kada je u jednom tekstu napisao: »... da bismo iza sebe ostavili drvo bogato geodetskim plodovima i plodnim sjemenom, trebalo bi mnogo više pisati...«.

I to je bilo dovoljno, dragi Marijane, da bi nam vječno gorjela luč koja će geodetima osvjetljivati stazu koju si i Ti utro.

Branimir Gojčita, Draško Maršanić, Nedjeljko Frančula